

Rune Fardal, studerer psykologi

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Jeg hadde en drøm!

22 August, 2013, Oppdatert 22.08.2013

Utskrift : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/drom.pdf>

Jeg hadde en drøm, antagelig med opphav i genene, om å være en far for mine 2 barn, følge deres oppvekst, lære dem om verden, leke med dem, bringe dem på trening, dele deres gleder og sorger, hjelpe dem frem, være en god far for dem. I det hele tatt, være der for dem. For en stund var jeg det for min første datter, med mor skrytende av min evne til å ta meg av barna, skifte bleier, gi mat og gå på tur.

Etter at min andre datter var født begynte jeg forstå det jeg lenge hadde følt, noe var fundamentalt galt. Jeg endte opp med å prøve forstå den skjulte "galskap" deres mors adferd utgjorde. Kvinnen hvis utvendige sjarm jeg falt for og hvis traumatiske barndomshistorie utløste min instinktive beskyttelse. En "hjelpsøkende" adferd kan ikke avvises. Etter 9 år forsto jeg at denne "*perfekte*"-fasade dekket over en personlighet så forskrudd at man må ha opplevd det for å forstå det, og selv da er man i tvil.

Normale er ikke opplært til å tro noen kan være så sadistisk, så til de grader neglisjerende for barns behov, så egosentrisk fokusert samtidig som man påtar seg offerrollen. Og særlig ikke de nærmeste. Tvert imot er vi opplært til å ta avstand fra slik tenkning. Vi lærer opp til toleranse, og antagelig har jeg høy toleranse for avvik, derfor holdt jeg ut så lenge. Men empirisk erfaring har lært meg en annen virkelighet, noen personligheter utnytter andres toleranse, de lever på den i mangel av egen toleranse både for seg selv og andre. De nedlatende ordene og "den sorte blikket" gjør en forskjell.

Jeg og barna måtte vekk, de tok skade av dette, jeg krevde skilsmisse. Jeg orket ikke lenger være hoggestabbe for min kones uberegnelige anfall og innfall, som alltid hadde det til felles at hun var et offer. Særlig krenkelse av hennes grandiose selvbylde førte til disse psykotiske hysteriske sammenbrudd i fasaden der hun gikk fullstendig berserk. Knuste alt som var innen rekkevidde, skrek på en måte man bare finner ved alvorlige menate sammenbrudd. Uansett hva som utløste de hysteriske anfall, så var det alltid andre sin skyld. Etter anfallene kom alltid beklagelsen, det skal ikke skje igjen, "*det er angsten som styrer meg*". Jeg trodde på henne, og håpet! Når man ikke lenger vil gå hjem fordi man ikke aner hvilken personlighet man møter, da er det på tide å tenke på barnas beste.

I min naivitet hjalp jeg min ex med ny bolig, penger og praktisk før jeg for alvor fikk innblikk i den ultimate ondskap, den totale empatiløshet, den kyniske manipulasjon og en sadisme som åpenbart dekket behovet for nytelsen av krenkelsen i andre. Ingen skiller seg utstraffet fra en grandios person. Hun oppsøkte meg og barnet, knuste ytterdøren og raserte leiligheten med barna til stede før politi og barnevern fikk henne fjernet. Men igjen, hun var offeret, det var synd på henne og nåde den som trodde annerledes!! Det å fremstille seg som offer samtidig som man trækker på andre, krever helt spesielle egenskaper. Vi lærer ikke om slike, ingen tror noen kan være slik.

Så beregnende og utspekulert at virkeligheten ble fullstendig snudd på hodet. Vi snakker logiske brudd av ukjente proporsjoner. Du tror det ikke selv om du ser det, du må føle det for å forstå og du må føle det lenge. Ingen er utstyrt med en kognisjon til virkelig å forstå slik adferd. Det tok meg mange år og tusenvis av sider å forstå at det var den narsissistiske dynamikk jeg opplevde.

Møte med **systemet** som skal hjelpe barn i konflikt bekreftet bare fraværet av kunnskap om denne totale irrasjonalitet jeg hadde fått innblikk i. De som fremstilte seg som garantister for barnets beste, ble barnas værste fiender. Sakkyndige psykologer, barnevern, dommere, leger, psykiatere, lærere,...hele systemet ble manipulert. Naivt trodde jeg de hadde *kunnskap*, at de ville gjennomskue den samme fasade jeg hadde dokumentert, om ikke annet til barnas beste. Jeg kunne ikke tatt mer feil. Istedenfor å beskytte barna, beskyttet systemet denne forstyrrede mor!

Dokumentene var meget klare, men jeg overså en viktig faktor, min ex sin advokat. Hun stilte i en egen klasse. Uten hennes kyniske medvirkning, planlegging, ekstreme løgnaktighet, forvrengning av virkeligheten, ville ikke min ex klart å drive på slik. Før man forstår dette, tror man det er en selv det er noe galt med. "Alle" kan da ikke ta feil?

For å si det som Dr. Philos Kari Killen m.fl. skrev i tidsskrift for legeforeningen 2013, nr. 1, s.16, da de stilte spørsmålet: *Hvorfor overser vi barnemishandling?* :

***"Det er for lang avstand
mellom tilgjengelig kunnskap
og de som skal anvende den".***

Erna Solberg sa det samme på landstyremøtet 19.6.2012 når hun snakket om barnevernet:

"I dag er vi for dårlige fordi vi rett og slett har for lite kunnskap."

14.6.2012 melder VG at Riksrevisjonen er meget kritisk til regjeringens håndtering av barnevernet. Deres rapport slår fast at:

**Rapporten slår fast:
Mange barn som trenger hjelp fra barnevernet blir ikke fanget opp tidlig
Oppfølgingen av barn med hjelpetiltak og barn i fosterhjem er ikke god nok
Tilbudet av hjelpetiltak er ikke tilstrekkelig
Det mangler kunnskap om bruk og virkninger av hjelpetiltak
Oppfølging av de barn som får hjelp er mangelfull**

I boken *Utakter* skrevet av et forskerteam ved høyskolen i Lillehammer var et av deres hovedfunn at det i over halvparten av tilfellene er alvorlige utakter mellom praksisfeltets krav og profesjonsutdanningenes vektlegging når det gjelder basale kunnskaper, ferdigheter og yrkesetiske verdier. De største utaktene ligger i utdanningenes og praksisfeltets ulike syn på hvor viktig fagutøverens personlige, relasjonelle og emosjonelle kompetanse er. Det vil si den delen av fagkompetansen som handler om selvinnsikt, håndtering av brukerens og egne følelser, samt evne til å utforme relasjonene til brukeren på en faglig god måte. Brukerne fungerer som forsøkskaniner for fagpersoner som offisielt presenteres som ferdigutdannede, men som i realiteten kun har en halvferdig utdanning, hevder forfatterne videre.

Igien, det magler kunnskap. Systemet hadde ikke og har ikke kunnskap, for hvem tror vel at den som utad fremstår som "*guds gave til barna*" er barnets værste fiende? Men kunnskapen finnes. Problemet ligger i persepsjonen til den som ser. Fra å være beskrevet som den gode far ble jeg plutselig "*psykopaten*" som kunne skade både barna og deres "stakkars" mor. Mors lege mente dette, etter at jeg tok ut skilsmisse, en lege jeg aldri har møtt. Mors psykiater mente hun hadde omtalt meg i alt for positive ordelag! Denne dobbelt kommunikasjonen, der min ex i 50 brev gjennom samlivet berømmer meg for min evne som far og ektemann, samtidig som hun beskriver meg som psykopat til sin lege, samtidig som psykiater mente hun omtalte meg positivt, mens hennes advokat beskrev meg som en fare for alle kvinner og barn, krever dyp innsikt i forstyrrede sinn, for å fortså. Systemet har ikke slik kunnskap.

Ingen forsto mors **projektive identifikasjon** og de øvrige primitive psykologiske forsvarsmekanismer og vips var den sakyndige jeg krevde oppnevnt, i en ukritisk tro på fagautoriteter, også klar på at jeg var skadelig for mine barn. Vist hadde jeg positive sider, men bygget på mors udokumenterte påstander ble jeg fremstilt som hennes egen personlighet, totalt uegnet! Projeksjon kalles det, s. Legen jeg aldri hadde sett, hadde jo sagt det, for det hadde min kone påstått! Autoriteter tar vel ikke feil? Et øyeblikk trodde jeg det selv, fordi så mange andre trodde det!

Selvfølgelig fikk hun omsorgen for barna, mens de fikk samvær 1 gang pr. mnd! Psykologen mente det burde være under tilsyn, etter at jeg dokumenterte hennes løgner i retten. Men det var noe som ikke stemte, den dokumenterbare objektive sannhet, årelang samværsabotasje og vold mot barna, stemte ikke med systemets subjektive oppfatning av denne mor og denne far. Hun sa alle de rette ordene, at jeg skulle få utvidet omsorg om hun fikk barna, men gjorde det motsatte, saboterte allt samvær. Ingen brydde seg. Hun var jo et "offer" og dessuten var hun en mor.

Hvordan kunne barnets problemer øke i fravær av denne "fryktelige far"? Barna mistet samvær, overgrep ble dokumentert i dommeravhør, ingen løftet en finger for å hjelpe barna. De havnet etter hvert hos BUP. Tvert imot, ble barna presset av barnevernet til å si overgrep ikke skjedde, for å tilpasse virkeligheten til min ex.kones fremstilling. Igjen hun var jo et "offer", og det krever en agressor... far. Ingen så at den egentlige agressor bak mors adferd var hennes egen far, fra den gang hun var liten og han var beruset!

14 år senere, 14 rettsaker senere, et utall sakkyndige, et utall brutte avtaler, ufattlig mange kroner fattigere og tvangsbot mot mor, har jeg mistet all kontakt med min yngste datter. Den eldste valgte etter hvert bo hos meg, hun forsto sin mors avvikende adferd. Hun forsto at mors psykotiske utbrudd ikke var bra for henne. Hun forsto at bodde hun med meg, ville hun kunne treffe sin mor, ikke omvendt. Hennes kontakt med sin lillesøster er i dag minimal. Mor har sørget for å ødelegge all tilknytning, til barnas beste selvfølgelig, med systemet som alibi.

Den yngste er et PAS barn (foreldrefientlighet). Truet, manipuert og skremt til å være redd for å treffe sin egen far. Jeg forstår henne, for å stadig høre mor vil begå selvmord om du besøker din far, eller at om du drar på ferie med din far så kommer du hjem i en kiste, gir ikke et barn noe valg, det må beskytte seg selv, ved å ta avstand fra sin opprinnelse, sin egen far. Barnet må spille rollen som mors narsissistiske supply. Barnets benektelse av sin far, benektelsen av seg selv, er mors nytelse av krenkelsen av både barnet og far. Slik hun selv ble krenket, krenker hun nå selv.

Min yngste datters fremtid er for alltid ødelagt, livskvalitet likeså, livslengde også, med systemts hjelp. Slik mor ble påført traumer av egne foreldre, slik påfører hun nå traumer på egne barn og alle som truer hennes bruk av barnet som narsissistisk supply. Den omsorgen mor lærte av sine foreldre, lærer hun nå egne barn. Hun kjenner ingen annen, og det som er kjent føles tryggere enn det ukjente, slev om det gjør vondt. Narsissistisk forstyrresle går gjerne i sosial arv.

I dag er min datter påført diabetes 1 gjennom årelangt kronisk stress fra sin mor. I dag fremstår mor som vokter av sitt syke barn, hun er en "god mor" må vite, bare hun kan ta seg av dette barns problemer, problemer hun selv påførte barnet. Rene Munchausen by proxy dynamikk.

Øyvind Kveller (2010) beskriver denne dynamikk i detalj s.304: *"Ved å fremstille barnet som sykt kan foreldrene oppfattes av andre som helteaktige omsorgsfulle, og ved å fremstille barnet som krevende kan de oppfattes av andre som dyktige og tålmodige. Fellesnevneren for dem er at forelderen forsøker fremstille seg slik at de oppfattes som eksepsjonelle foreldre og derved mottar bekræftelse fra andre eller får sympati og medynk.* (Schreiner 2004, Sheridan 2003).

Omgivelsenes naive bekreftelse fyller for en kort stund mors udekte behov, før hun igjen krenker barnet på det groveste, fra innsiden. Det samme stress jeg prøvde redde barna vekk fra, ble de tvunget til å leve i, av systemet. Deres fine titler overgikk realkunnskap og fakta. Kunnskapen om disse emosjonelle predatorer finnes, men ikke der den burde vært, for mine og andres barn. Sjøgren (2011,s.483) i *Familiens rett til familieliv* beskriver dette i detalj:

Pappor och mammor som avskiljer sitt barn från den andra föräldern har något gemensamt. Det rör sig om vuxna som inte kan skilja sina egna behov från barnens behov. Det är en självklarhet för de allra flesta föräldrar att deras barn behöver både sin mamma och sin pappa och kontakt med sina olika familjenätverk för att barnen själva ska må bra.

Den förälder som agerar så att barnet/barnen i samband med de vuxnas separation, också separeras från den andra föräldern och den förälderns nätverk, uppvisar bristande föräldraförmåga. Det rör sig oftast om någon form av empatistörning hos denna vuxna, en störning som ofta inte uppfattas av omgivningen. De olika befattningshavare som har med familjen att göra får ofta ett mycket positivt intryck av denna förälder. Denna förälder har oftast en speciell social begåvning; han eller hon vet hur de skall ge ett gott intryck, bl.a. genom en hjälpsökande attityd. Hjälparna uppfattar inte att denna förälder använder barnet för egna syften och behov, eftersom det som verbalt uttalas är motsatsen. Denna förälder talar oftast negativt om den andra föräldern, och anför t.ex. att denna förälder agerar utifrån egna behov, inte förstår barnet eller felbehandlar barnet, och att han eller hon därför behöver skydda barnet från denna förälder.

Att det är denna förälder som säger sig vilja skydda barnet, som agerar med barnet som vapen för att få bort den andra föräldern ur barnets liv, blir inte synligt för dem som har till uppgift att fatta beslut och vidta åtgärder för barnets bästa. De kan således, liksom barnet som avskiljs, också bli manipulerade av den avskiljande föräldern.

Som Killen skrev, kunnskapen er her, men ikke hos de vi forventer skal ha den. Tvangsbot, etter år med samværsabotasje, slapp mor betale, **umulighet** må vite, barnet "ville ikke" til far sa mor, mens barnet satt og gråt over savnet av sin far. All kontakt opphørt....ihht dommeren var det viktig at barnet *noen ganger* kunne prioritere *andre* gjøremål på samværstidspunktet. Noen ganger ble til alle ganger..... alltid! I siste dom mente dommeren min datter selv fikk bestemme samvær, men hun har ingen egen mening, til det er hun gjort for avhnegige av sin narsissistiske mor!

Barneminister Inga Marte Thorkildsen sier : "Du ser det ikke før du tror det" om vold mot barn, men den narsissistiske galskap ser ikke en gang de som tror de vet, for denne typen galskap gjelder at "Du verken ser eller tror det, før du har følt det på kroppen, og selv da er det vanskelig å tro det". Det ligger i menneskets natur å søke forklaring i det rasjonelle. Det fungerer ikke med narsissister, for deres logikk er irrasjonell.

Enda færre forstår hvorfor de selv går til grunne, mister seg selv i møte med slike emosjonelle vampyrer. Vi er lært opp til å ta ansvar selv. Få forstår narsissistens fasade, et psykologisk forsvar som dekker over et indre *delirium*, deres natur av selvmotsigelser, logiske brister, frykten for psykosen, kontakten med det ødelagte *Selvet* som ubevisst truer dypt der inne et sted. Minnene fra deres egne barndomms traumer er fortrent fra bevisstheten. De som virkelig forstår, har gjort mer enn å lese bøker. De har følt smerten og forvirringen.

Drømmen om å være far, ble til lærdommen om den narsissistsike galskap. Møtet med det systemet som skulle beskytte barnet, ble lærdommen om et arrogant system som ødela min datter for alltid, i mangel av kunnskap om denne "perfekte" galskap, den **covert narsissistiske** forstyrrelse.

Det er ikke den vanlige intelligensen som svikter hos en slik mor, som manipulerer det systemet som tror de hjelper barnet, men som ødelegger barnet, mens de tror de hjelper barnet. Det er den emosjonelle intelligens som er fraværende, eller som Kohut sa det "**Her personality is missing**". Et slikt fravær forhindrer ikke at de kan spille empatisk teater. En slik mor har ingenting å gi min datter, rollene er byttet om, det er min datter som må speile mors behov, behov for hat, hevn og en tapt selvbekreftelse. Mor identifiserer seg i barnet, hvilket ødelegger barnets behov for identitet.

Mangel på slik speiling fra barnet, fører til mors forventninger barnet ikke er i stand til å innfri, skam blir plantet i min datter. Hennes unnvikende smil speiler i dag den indre skam. Slike barn blir syke barn, for livet. Slike barn vil forsvare sin mor, de tror virkelig de illusjoner de har vokst opp med. Utad ser min datter ut til å være velfungerende, til man spør hvordan hun egentlig har det, da ser man det defensive smilet og konturene av det *usynlige barnet*. Når det viktigste blir 100 "*likes*" på facebook, kompletteres bildet av savnet av hvem hun egentlig er.

I en verden der min datters *Selv* går til grunne og der objektiv dokumentasjon på vold og overgrep viker for subjektive inntrykk av den "stakkars" mor, må en spørre seg om verden er blitt gal. Drømmen om å være far, ble til kunnskap systemet ikke kan eller vil

forstå, den er så fjern fra deres antatte virkelighet at den utfordrer de flestes virkelighetsbilde. Det kan da ikke være så ille? Nei, det er verre.....

Å se sin datter gå til grunne fra innsiden, for at et sykt menneske for et kort øyeblikk skal føle seg bekreftet, er en vond opplevelse, men å se at det systemet som fremstiller seg som garantisten for **barnets beste**, hjelper slike forstyrrede mennesker med å ødelegge barnet i en tro på at de hjelper barnet, det er et utslag av en arrogant galskap det må settes en stopper for! Ingen kan hjelpe min ex, til det er personligheten for ødelagt, men mange kunne hjulpet min datter før det var for sent.

Dynamikken minner om en parasitt som får verten til å jobbe for seg. Å spille på offerrollen i et samfunn der toleranse for avvik er viktigere enn barnets beste, må kalles *toleransens tyrrani*. Edmund Burke skal en gang ha uttrykt : "*All that is necessary for the triumph of evil is that good men do nothing*", som far forstår jeg veldig godt hva han mente med det.

Drømmen som brast, ble til visheten om at dette må stoppes! Å miste sitt barn er vondt, men kan kunnskapen hjelpe andre barn fra å få sin personlighet ødelagt, fra å miste sin normale forelder, gir det mening i galskapen. Den siste beskjed til min datter desember 2012 :

Kjære datter

Din likegyldighet til kontakt med meg viser at din kjærlighet til meg er under angrep/har opphørt. I hele ditt 14 årige liv har jeg kjempet for at du skulle få ha kontakt med meg. Jeg inser at slik kontakt er vanskelig for deg/at du ikke lenger vil ha slik kontakt. Derfor slutter jeg kjempe for at du skal få slik kontakt. Jeg håper det gjør livet lettere for deg. Jeg ønsker deg lykke til for jeg vil alltid være glad i deg.

Pappa

